

Підготував:
Харьков Віталій
25 група

Качур Іван Іванович
1982-2014

У часі війни—навідник, 24-й окремих штурмових батальон «Айдар» У зоні бойових дій з 8 серпня 2014-го. Перед «Айдаром» було поставлено завдання перекрити шлях терористам до Луганська, аби не здійснювалося постачання зброї та іншої техніки. В першому ж бою, 13 серпня, Іван з побратимом Віталієм підбив танк терористів.

Загинув 16 серпня 2014 р. під час виконання бойового завдання (в інших джерелах вказується 14 серпня) під Хрящуватим — у Івана поцілив уламок бомби. На український підрозділ наступало 8 танків терористів, 2 з них було підбито, решта відійшли в сторону.

Командир батальйону та заступник були поранені. Володимир Зюзь при відході основної групи лишився прикривати. Тоді ж загинули Олександр Колотвін, Дмитро Дібрівний, старший лейтенант Пилип Слободенюк.

Похований в місті Умань, кладовище «Софіївська слобідка». Без сина лишилась мама.

Призваний у квітні 2014-го за мобілізацією.
Гранатометник, 14-й батальйон територіальної
оборони «Черкаси» 6 жовтня 2014-го загинув у бою з
диверсійно-розвідувальним підрозділом проросійських
терористів біля Старогнатівки.
Вдома лишились дружина Ірина, двоє малолітніх дітей.
Похований в Умані 9 жовтня 2014-го, кладовище
«Софіївська Слобідка».

Дмитро Павлович Пожарський
1983-2014

Шлямар Ігор Олександрович
1969-2015

Навчався у ЗОШ № 10 міста Умані та професійно-технічне училище № 36 міста Умані.

Проходив строкову військову службу в лавах Збройних Сил СРСР. 15 серпня 2014 року Уманським об'єднаним міським військовим комісаріатом Черкаської області мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив головним сержантом взводу — командиром відділення 1-ї роти 1-го механізованого батальйону 53-ї окремої механізованої бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина В0927, міста Сєверодонецьк/Лисичанськ Луганської області).

З 2014 року брав участь в антитерористичній операції на сході України.

Обставини загибелі:

25 травня 2015 року близько 12:00 в Луганській області біля кордону з Російською Федерацією, на контрольованій Україною території, медичний автомобіль Збройних Сил України УАЗ-«таблетка», який із двома військовослужбовцями їхав з села Комишне у село Сизе Станично-Луганського району, був розстріляний із засідки бойовиками з автоматичної зброї. У результаті обстрілу старшина Шлямар отримав важке поранення у спину і помер під час транспортування до шпиталю.

Залишились дружина та троє дітей.

28 травня 2015 року похований на міському кладовищі в Умані

**Курмашев Олексій Васильович
1980-2014**

Курмашев Олексій Васильович народився 30 січня 1980 року в окупованому Росією **Кенігсбєрг**. Сім'я переїхала до Умані. Де Олексій закінчив школу № 7, потім навчався в Уманському професійному ліцею.

Олексій Курмашев був добровольцем. Щойно в Умані почали формувати загін Нацгвардії, він одним із перших записався до його складу. Пройшов три тижні військової підготовки. А потім разом із побратимами поїхав у зону АТО, на гору Карачун. Він мужньо вистояв усі бої і лише після перемоги, визволення гори від терористів, повернувся додому. Відпочив і знову пішов у бій. Загинув 28 серпня в районі міста Дебальцеве Донецької області. Колона підрозділів Національної гвардії та Збройних сил України, що рухалась на допомогу силам АТО за маршрутом Дебальцеве — Комісарівка, потрапила в засідку. Указом Президента України від 14 листопада 2014 р. № 873/2014 «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо)

Гайда Ярослав Михайлович
1985-2014

Закінчив педагогічний університет, працював учителем фізичного виховання у селі Тополі, в ЗОШ села Таужне викладав предмет «Захист Вітчизни».

Був на київському Майдані під час революції Гідності, травнем 2014 року добровольцем пішов на фронт, номер обслуги, снайпер 34-го батальйону територіального оборони Кіровоградської області «Батьківщина».

У боях зазнав двічі поранень. Лікувався у шпиталях Харкова й Одеси, переніс дві операції. Курс реабілітації проходив курс, збирався продовжити військову службу.

Брав участь у волонтерській роботі, приніс свого бронежилета для відправки на фронт доки лікувався. Після другого поранення та лікування перебував у відпустці до 27 грудня, проходив курс реабілітації, працював волонтером.

19 грудня 2014-го помер від поранень. Без Ярослава лишились дружина і син 2002 р.н.

Похований у селі Таужне.

**Кумановський Віктор
Анатолійович**
1975-2014

Виростав в родині з двома молодшими братами. 1992 року закінчив Хижнянську ЗОШ, протягом 1993—1994 років проходив строкову військову службу. Проживав у м. Умань.

У часі війни — солдат, навчальний центр підготовки молодших спеціалістів Державної прикордонної служби України. З 30 червня виконував завдання по охороні Державного кордону України, Мобільна прикордонна застава на автомобілях.

Загинув 7 серпня — терористи «Градами» розстріляли українську колону за 3 км на південний захід від села Єсаулівка Антрацитівського району, що виходила із Дякового. Під час організованого прориву з оточення у «довжанському котлі» (сектор «Д») на з'єднання з основними силами після 22-денної героїчної оборони державного кордону під постійними масованими обстрілами з боку терористів і з боку Росії. Українські герої з боями вийшли в район Савур-Могили та Амвросіївки. Прорив тривав три доби. Віктор загинув від вибуху снаряда, що потрапив у кабінку автомобіля, яким він керував.

Був тимчасово похований у братській могилі в полі місцевим священиком, котрий повідомив згодом українську владу про поховання. 23 листопада 2014-го ексгумований пошуковцями місії «Евакуація-200» («Чорний тюльпан»). Тоді ж було ексгумовано ще 7 бійців, впізнаний Ігор Присяжнюк, у серпні 2015-го за експертизою ДНК — Віталій Птіцин. Решта не ідентифіковані, судячи зі знайдених при них речей — прикордонники та курсанти Оршанського навчального центру ДПСУ.

Похований у селі Хижня, Жашківський район. Без Віктора лишились батьки, брати, дружина, двоє дітей.

ДЯКУЮ ЗА УВАГУ

